

1.aprilli karneval

Koostanud õp. Eve Saare, õp. Piia Otti, muusikaõp. Piret Sternhof

Juhataja sissejuhatav jutt: Kevadlillekesed ootavad kangesti, millal Maaema lubaks neil ninad välja pista ja õitsema hakata, kuid varakevadine ilm on petlik - ikka puhub veel külm põhjatuul ja öösiti peavad pakasepoisid oma viimaseid pidusid. Et aga lilledlapsukestel aeg nii pikk ei tunduks ja lõbusam oodata oleks, korraldas Maaema ühe vahva karnevali ja kutsus kokku toredaid külalisi.

KÜLALISTE PARAAD (marsivad saalis ringi koos klounidega – Eedu- õp.Eve ja Peedu- õp.Piia)

TERETAMISMÄNG - liigutakse läbisegi muusika saatel, 1 klounidest teatab uuest tervitamisviisist

- Vaata silma ja nooguta
- Tereta kättpidi
- Kokku puutuvad näpuotsad
- Kokku puutuvad varbad
- Kokku puutuvad ninad jne.

Kasvatajad - lillekesed mängivad kaasa. Nüüd istutakse rühmade kaupa oma kohtadele.

Üks klounidest palub ka lillekestel ennast tutvustada. Lilled loevad oma luuletused sellises järjekorras:

1. LUMIKELLUKE – õp. PIRET
2. SINILILL – õp. HELVE
3. ÜLANE – õp. MAIA
4. VARSAKABI – õp.-abi KERSTI
5. NURMENUKK – õp. MARE
6. KULLERKUPP – õmbleja ENE
7. VÕILILL – õp. LIIA
8. PIIBELEHT – õp. AINO

3. RÜHM - "HOMMIKULAUL"

Kõik rühmade numbrid esitatakse kohapeal püsti tõustes, tegevusi teevad kaasa kõik. Kasvataja on koos oma rühmaga.

TSIRKUSEMÄNG – 1. kloun pöristab trummi, 2. ütleb, millised loomad nüüd esinevad, muusikaõp. paneb "LOOMADE KARNEVALI" muusikat, kõik matkivad seda looma koha peal.

- ELEVANT
- JÄNES
- LUIK
- LÕVI
- KANAD JA KUKK

4.RÜHM - "KÕIK VÄIKSED HIRED"

1. KLOUN: Karnevalil me oleme kõik nagu näitlejad. Aga kõik näitlejad vaatavad enne lavale minemist peeglisse. Vaatame meie ka!

PEEGLIMÄNG – 1. kloun teeb liigutusi ette, kõik teevad järgi.

MÄNG "NAER JA NUTT" – 1. kloun ripub redelil, laseb alla kukkuda näit. õhupallil või sulekesel.

2. kloun näitab rõõmsat ja kurba maski vastavalt 1.klouni tegevusele, kõik naeravad või nutavad.

5. RÜHM - "KINGALAUL"

KLOUNIDE VIGURIJUTT "TEE TULD!"

MÄNG "10 KÜÜNALT" - süütame küünlad - oma sõrmed - puhume ühekaupa ära

6. RÜHM - "ANDEKAS MARY"

MÄNG "KORV KUMMULI"- mängujuht (üks klounidest) seisab keskel ja kostümeeritud lapsed liiguvad muusika saatel ringis. Mängujuht hüüab: „Korv kummuli!”, muusika katkeb ja mängujuht kutsub näiteks kõik putukaks kostümeeritud lapsed enda juurde ja annab neile lihtsa ülesande (näit. keerutada 2 x), siis lähevad lapsed ringi tagasi ja muusika hakkab mängima ning mäng jätkub. Järgmiseks võib kutsuda kõik loomadeks kostümeeritud lapsed, siis printsessid, haldjad jne. kuni kõik lapsed on saanud oma kostüüme näidata.

LIITRÜHM - "MÕISTATA"

Pärast seda kostub muusika (Vivaldi „Kevad”). Ja saabubki kauaoodatud KEVAD – juhataja - kes tänab külalisi lillede lõbustamise eest ja annab loa õitsema hakata ning toob ka kõigile üllatusi.

NB! Kõik mängud ja vigurijutt on võetud Sirje Raadiku raamatust „Õpime mängides”, AVITA 2001.

Aruküla Lasteaia Rukkilill 25. juubeli etendus

Saksa muinasjutt LUMEEIT

(Vendade Grimmide muinasjutu ainetel, saksa viisidega põimitud)

Halliki Pihlapi käsikirja põhjal kohandanud Anzella Veelmaa

Tegelased:

Lapsed:

Lumehelbekesed – liitühma ja noorem liitühma 3-4a.

Lumepallid – sõimelapsed

Leivapätsid – V r.

Õunajütsid – III r.

Külalapsed – VI r.

Koduloomad – liitühma ja noorema liitühma 5-6a.

Liblikad ja põrnikad – IV r.

Õpetajad:

Lumeeit

Leivahaldjas

Õunahaldjas

Võõrasema

Peretütar Hanna

Vaenelaps Lize

Kukk

Klaus

Eesriide ees ühel pool laud, toolid ja kaltsuvaip. Teisel pool on puupakk vms., kus hiljem kukk postile asub.

Võõrasema poputab oma last laua taga.

VÕÕRASEMA(VE): Söö, Hannake, sa näed nii kahvatu välja.

HANNA: Ma ei taha seda putru!

VE: Maitse siis koogikest.

HANNA: Ma ei taha kooki ka...

Tuleb Lize ja on väga õnnetu.

LIZE: Ema...

VE: Lize, ära sega! Näed ju, et Hannake on haige. (Otsib kapist kukekommi ja annab selle Hannale. See hakkab kommi lutsima. VE pöördub Lize poole.) Noh, mis on?

LIZE: Ma ketrasin kaevul, kuid värten libises peost, kukkus vette ja vajus kaevu põhja.

VE (pahaselt, kurjalt): Värten kukkus kaevu! Kukkus kaevu? Sa ei saanüüd enam edasi kedrata. Mine too värten kohe kaevust välja!

LIZE (ehmunult): Kuidas?

HANNA (kavalalt, kiuslikult): Hüppa järele!

VE (paitab Hanna pead): Just nii, Hannake, las hüppab järele. (Pöördub Lize poole.) Kas kuulsid? Mis sa seisad veel siin? Too värten ära!

Lize lahkub nuttes. Hakkab mängima Bregenzi valss. Lavale tulevad liblikad ja põrnikad, käes värav. Tuleb Lize, läheb läbi värava ja arutleb endamisi.

LIZE: Kummaline küll, ma hüppasin kaevu, aga kukkusin hoopis sellele kaunile aasale. Siin on nii ilus ja soe... Tere, liblikad! Tere, põrnikad! Olen nii õnnetu, mu värten kukkus kaevu...

Lapsed: Ära kurvasta! Me aitame sind!

IV RÜHM – LIBLIKATE LAUL JA PÕRNIKATE TANTS (lahkuvad)

Mängib Bregenzi valss. Lavale tuleb Leivahaldjas koos leivapätsidega, moodustavad **väravad?** Leivahaldjas mängib kannelt, loo lõppedes hüüavad koos

LEIVAPÄTSED: Võta meid välja, võta meid välja...

LIZE (ehmub): Aga keegi oleks nagu hädas?

LEIVAHALDJAS: Tule siia, tüdruk! Tule meile appi! Ahi on palav ja kuum ja leivapätsid tahaksid ahjust välja saada... Me kõrbeme!

LIZE: Muidugi ma aitan teid siit välja.

NB! Iga kord, kui üks rühm koguneb lavale või lahkub kohtadele, mängib Bregenzi valss.

V RÜHM – LEIVAPÄTSEDE LAUL JA TANTS PLAKSUDEGA (Bregenzi valsi saatel)

LEIVAHALDJAS: Aitäh sulle, hea tüdruk!

LIZE: Pole midagi, mul on hea meel, et aidata sain

Leivapätsid lahkuvad. Tulevad Õunahaldjas ja õunajütsid.

ÕUNAHALDJAS: Hei, tüdruk, tule siia! Raputa mu puukese oksa. Õunad on nii rasked juba. Tunnen, kuidas jõudu napib. Kardan, et oksad murduvad.

ÕUNAJÜTSED (läbisegi): Tahame maha hüpata! Tahame alla!

ÕUNAHALDJAS (noomivalt): Kullakesed, veidi kannatust, veidi kannatust – ärge enam trügige – muidu väike tüdruk ei jaksa oksakesi liigutada.

LIZE: Muidugi ma aitan teid alla..

III RÜHM – LAUL „ÕUNALUGU”

ÕUNAHALDJAS: Aitäh sulle, väike tüdruk.

LIZE: Pole midagi, mul on hea meel, et aidata sain.

Õunad lähevad kohtadele. LUMEEIT jalutab aasale. Lize märkab teda ja poeb Õunahaldja taha varju.

LUMEEIT (üllatunult): Mis ma näen? Õunad on korjatud ja leivapätsidki ahjust väljas. Kes oli mu abiline? (otsib) Uu!

Õunahaldjas lükkab hellalt Lize ette ja ise lahkub.

LUMEEIT (rõõmsa üllatusega): No tere! Paistab, et mul on külaline!

LIZE (teeb nixsu, aralt): Tere, mina olen Lize.

LUMEEIT (uhkelt kuid heatahtlikult): Mina olen Lumeeit. Sa ei pea mind kartma. (Näitab värtnat)
Kas see on sinu värten?

LIZE (õnnelikult): Jaa!

LUMEEIT (osavõtlikult): Kas võõrasema on sinuga väga kuri?

LIZE (nukralt): Vahel on küll.

LUMEEIT: Ma võiksin värtnakese kohe sulle anda, kuid kas sa ei tahaks minu juurde jääda? Sul ei ole siin muud vaja teha, kui vaid minu voodit kohendada ja patju kloppida. (Võtab padja ja näitab, seejärel ütleb salapäraselt) Ja kas tead, sel ajal, kui sina patju klopid, sajab maa peal lund...

LIZE: Kas tõesti?

LUMEEIT: Jaa...

LUMEEIDE LAUL LASTEAIAS NAISANSAMBLI (või osatäitja) ESITUSES

LUMEEIT: Kuidas on, Lize, kas tahad jääda mulle appi?

LIZE: Muidugi tahan! Kas võiksin kohe tööga alustada?

LUMEEIT: Miks mitte, siis ju hakkabki maal ka lund sadama.

LIITRÜHMA JA NOOREMA LIITRÜHMA 3-4A. LAPSED – LUMEHELBEKESTE TANTS VALGE RIIDEGA

SÕIMERÜHM – TANTS LUMEPALLIDEGA

Tulevad KLAUS ja KÜLALAPSED.

KLAUS: Lund sajab! Lõpuks ometi! (viipab käega lastele) Õue tulge kõik!

VI RÜHM – LAUL „TALVERÕÕMUD” JA TANTS „KIKEBUCH”

KLAUS(löüb jooksuga tantsijate rivi sassi): Eest ära! Läheb sõjaks! Siia poisid, siia tüdrukud!
Paneme lumesõja käima!

TÜDRUKUD: Kaotate!

POISID : Seda me veel vaatame!

VI RÜHM – LAUL „LUMESÕDA” (Pärast seda laulu lahkuvad)

Tuleb Lize ja on natuke kurb.

LIZE: Maal sajab lund ja kõigil on kindlasti lõbus. Lapsed lähevad siis mäele kelgutama ja... (Jääb seisma, publikusse rõõmsalt) Klaus sai ju eelmisel talvel suusad! Otto samuti. Ursulaga ehitaksime suure lumelaterna... (mõtleb veidi) Hanna muidugi lõhuks laterna ära... (lubavalt) Aga mis siis...Kurb on üksinda olla. Igatsen näha oma sõpru Ottot, Klausit, Ursulat... ja Hannatki...(ohkab kurvalt)

LUMEEIT (ligineb tasakesi Lize jutuga): Sa oled kurb? Mis sulle muret teeb?

LIZE: Mul on sinu juures väga tore...kuid ikkagi tunnen koduigatsust.

LUMEEIT: Mul on kahju, et tahad ära minna. Oled hea ja töökas tüdruk. Aga mul on ka hea meel, et tahad koju tagasi. Kodu peabki olema kallis. Tule, ma aitan sind maale tagasi. Näe, siin on sinu värten. Kui minu värvatest läbi lähed, oledki maa peal.

Lahkuvad koos lavalt. Hakkab mängima B valss. Tulevad Leivahaldjas ja Õunahaldjas, asuvad ehitama kullavärvat. Värv valmis, astub Lize sellest läbi, Lumeeit paneb talle samal ajal kuldse keebi õlgadele, ise jääb värava taha seisma.

LIZE (imetleb ennast õnnelikult): Küll mul on uhked riided! Täna sind, Lumeeit!

LUMEEIT: See on sulle tasuks sinu töökuse ja headuse eest. Jää alati selliseks, siis läheb sul elus väga hästi ja sinust saab õnnelik tüdruk. (Lize lehvitab ja Lumeeit läheb ära. Lize teeb mõned tantsusammud B valsi saatel.Värvahoidjad lahkuvad.)

KUKK (asub postile): Kikerikii! Kikerikii! Meie Lize on tagasi! Kuld on andnud läike, Lize särab nagu päike! (2x)

Tulevad teised koduloomad.

LIITRÜHMA JA NOOREMA LIITRÜHMA 5-6A. LAPSED – LOOMADE LAUL

Tuleb võõrasema.

VÕÕRASEMA: Mida sa, rumal lind, siin laulad? Mis kuldne Lize? (Üllatub Lizet nähes, lööb kaht kätt kokku.) Taevane ime! Hanna, tule vaata! Tule vaata, Hanna!

HANNA (tuleb jooksupääl, näeb Lizet, teeb tema ümber ringi, kadedalt): Kust sa selle said? Ma tahan ka... Sa pead ütlema, kust said!

LIZE: See oli tõesti kummaline lugu... Hüppasin kaevu ja sattusin Lumeeide juurde. Töötasin seal ja siis saingi vaeva eest sellise uhke kingituse.

HANNA (rabab värtna): Anna värten! Ma tahan ka kulda saada! See sinu eit peab mulle ka sellise andma!

VE (kiidab takka): Muidugi ta annab sulle, Hannake. Pane tähele, sa saad veel uhkem olema kui Lize. Tule, ma aitan sind kaevule.

VE ja Hanna lahkuvad jutustades, Lize läheb järele. Lavale tuleb Leivahaldjas ja hakkab kannelt tinistama. Tuleb Hanna.

HANNA (pahuralt ja pettunult): Uuh, kui kole heinamaa... Kus see Lumeeit siis nüüd koperdab? Mitte ei viitsi otsida.

LEIVAHALDJAS (lõpetab kandlemängu): Tule meile appi, tüdruk! Ahi on palav ja leivapätsid kõrbevad ära.

HANNA: See veel puudus! Pole minu mure! Ei mõtlegi hakata oma käsi määrima. Minu pärast kõrbege!

Leivahaldjas pühib pisaraid ja lahkub. Tuleb Õunahaldjas.

ÕUNAHALDJAS: Hei, tüdruk, tule siia! Raputa mu oksakesi, õunad on rasked, ei jaksa enam, oksad murduvad...

HANNA: Pole minu mure! Ei mõtlegi hakata oma käsi määrima. Minu pärast mine või pooleks!

Õunahaldjas ohib endamisi, pühib pisaraid ja lahkub. Tuleb Lumeeit.

LUMEEIT (endamisi): Seekord ei ole mul abilist, kes aitaks leivad ahjust välja võtta ja õunad korvi korjata. Siiski, siiski... (Pöördub Hanna poole.) Kes sa oled? Kuidas siia sattusid?

HANNA (tähtsalt, nipsakalt): Hanna olen. Tulin, sest tahan kulda nagu mu õde sai.

LUMEEIT (täheendusrikkalt, mõistvalt): Ahaa. Aga kas sa aitaksid mul siis voodit kohendada, patju kloppida? (Annab padja.)

HANNA (nipsakalt): See veel puudus, pole minu mure. (Võtab hoogu maha.) Ei... aga... kui muidu kulda ei saa... (lubab raske ohkega) siis aitan küll.

LUMEEIT (soojalt): Sa saad oma töö eest väärilise tasu. (Lahkub)

HANNA (lööb paar korda padjale): Küll on igav. Klopi neid patju... Miks ta ise ei võiks... Üldse üks tobe maa... (soputab patja, haigutab) Päril pehme teine, õnneks sobib magamiseks ka. Nii paljugi kasu... (haigutab, sätib padja pea alla, jääb magama. **Kui järgnevat laulu esitab solist, siis soputab patja ja jääb magama pärast laulu esitamist.**)

LASTEIA NAISANSAMBEL (või osatäitja solistina) – HANNA LAUL

Tulevad Klaus ja Lize.

KLAUS: Mis imelik lugu, peaks ju talv olema, aga lund ei ole. Pole saanud õieti ei suusatada ega kelgutada... (Küsub Lizelt.) Lize, sina olid ju Lumeeide juures, sina kindlasti tead, millal lumi sadama hakkab?

LIZE: Ma usun küll, et lumi ikka hakkab sadama. Me peame lihtsalt natuke veel ootama.

LASTEIA NAISANSAMBEL (või osatäitja solistina) – LIZE LAUL

LUMEEIT (tuleb, hõikab nõudlikult): Hanna! Han-na!

HANNA (venib istuma ja hõõrub silmi): Kes see kisab niiviisi? Mul läheb uni ära...

LUMEEIT: Hanna, tule siia!

HANNA (uniselt): Mis on?

LUMEEIT: Arvan, et sul tuleb nüüd koju minna.

HANNA (kohe virgudes): Mõnus.

LUMEEIT: Ma klopin edaspidi ise padjad.

HANNA: Õige. Kuule, aga kas ma saan nüüd palju-palju kulda?

LUMEEIT (mõtlikult): Kuidas töö, nõnda palk... (Paneb Hannale musta keebi õlgadele.)

HANNA (nördinult): No kuule, mis see siis nüüd on?!

LUMEEIT: See on sulle tasu sinu laiskuse ja hoolimatuse eest. Oled olnud isekas ja kui sa ei muutu, ei leia sa endale sõpru, vaid jääd üksinda.

Lumeeide jutu ajal on lavale tulnud Leivahaldjas ja Õunahaldjas ning tõstnud üles väravad.

Hanna läheb väravatest läbi, samal ajal tuleb postile kukk.

KUKK: Kikerikii! Kikerikii! Hanna on tagasiiii! Kole ja porine! Must ja pigine!

HANNA (näitab kukele rusikat): Ole vait!

VÕÕRASEMA (tuleb jooksuga, ähmi täis): Mida sa, rumal kukk, siin jälle kired? (ehmunult) Hanna! Oled see sina? Kuidas sa selliseks said?

HANNA (nutab): Ma ei tea.

VE (tänitades): On õel moor, näe, mis lapsega tegi...(lohutavalt) Tule, ema annab sulle kommi.

HANNA: Ei taha kommi. (Otsustavalt.) Tahan saada heaks.

VE (üllatunult): Hannake, sina tahad muutuda heaks? Ega sa haige ei ole?

HANNA: Ei ole. Ma arvan, et sain vastupidi – just terveks. (Võtab musta keebi ära ja annab võõrasemale.)

Tuleb Lize.

LIZE: Vaadake, lund hakkas sadama! Tulge välja! (Võtab Hannal käest kinni, kutsub) Hanna, tule sina ka! (hõikab) Tulge kõik!

Kuni kõik kogunevad lavale lõpulauluks, mängib Bregenzi valss.

ÜHISLAUL „AEG MAHA”

MARI, JÜRI JA KARIN LOODUSES

Autor lasteaiaõpetaja Anu Heinloo

Metsatukk. LINNUKE pesal. Kostab MARI valjuhäälsel laulu, LINNUKE tõmbub kõssi. Tuleb MARI, nopib lilli ja laulab, leiab sipelgapesa.

MARI hüüab kõvasti: Jüri, kus sa oled? Tule siia! Ma leidsin sipelgapesa!

JÜRI tuleb jooksupärgiga, astub lilledele.

LIND ehmuks ja tõuseb pesalt lendu.

LAPSED viskavad lilled maha, hakkavad okste ja käbidega sipelgapesa torkima ja loopima.

KARIN tuleb ja manitseb: Jätke kohe sipelgapesa rahule! Vaadake, kui väikesed on need usinad putukad ja kui palju vaeva nad peavad nägema, et oma pesakuhil valmis ehitada. Vaadake, kuidas nad okkaid tarivad. Kui üks ei jaksa, tuleb teine appi. Okas on ju sipelgast mitu korda suurem. Vaadake lahtiste silmadega ringi ja te näete ka nende käiguradasid, nii ei astu te neile kogemata peale. Tulge järgmisel korral luubiga metsa ja jälgige nende väikeste tublide putukate toimetamisi. (**Läheb linnupesa juurde.**) Näete, siin on linnupesa munadega. Emalind on teie käratsemise peale pesast lahkunud, munad aga jahtuvad ja sealt ei pruugi enam poegi koorudagi. (**Märkab mahavisatud lilli.**) Lilled aga jäägu parem meie silma rõõmustama oma kasvukohale. Nopitud lilled korjake üles ja viige vaasi.

LAPSED korjavad lilled ja hakkavad, pead norus, minema.

MARI: Jüri, ma astusin mingi vastiku hunniku sisse!

JÜRI: Me käisime ju eile siin Muriga jalutamas ega koristanud tema järelt. Ise sa veel ütlesid, et keegi ei näe ju.

KARIN ulatab Marile kilekotikese.

MARI: Sorry, ma koristan kohe ära.

LAPSED lahkuvad. KARIN kõnnib edasi, uurib luubiga lilli jm. Näeb põõsa varjus vigastatud käpaga JÄNEST, kes väriseb hirmust ja püüab põgeneda.

KARIN rahustavalt: Ära karda, jänkukene! Vaatame, kas ma saan sind aidata. Oled palju verd kaotanud. (**Otsib taskust plaastri ja plaasterdab jänese käpa.**) Puhka ja kosu veidi.

KARIN vaatab ringi, leiab katkise pudeli, paberiprahti ja tühje karpe, põõsa küljes kiletükk. Karin korjab rämpsukilekotti. Ukerdades tuleb KONN, kelle koibade ümber on keerdunud nõör. KARIN harutab nõöri lahti ja konn kalpsab rõõmsalt krooksudes minema. Tuleb nõrkenud lind, kelle nokk on läbi plastikkaane.

KARIN: Ole rahulik, ära rapsi, ma aitan sind. (**Vabastab linnu ja aitab ta pesale.**)

Põõsa tagant hiilib JÜRI, tõmbab tikust tuld ja süütab kulu. Üle lava jooksevad paanikas LEPATRIINU, LIND, JÄNES, KONN.

KARIN tunneb suitsuhaisu, vaatab ehmunult ringi, küsib lastelt nõu, mida teha.

LASTE VASTUSED. Karin küsib päästeameti numbrit, mille on ärevusega unustanud.

LAPSED ÜTLEVAD NUMBRI. Karin helistab mobiililt päästeametisse ja teatab tulekahjust. Siis hakkab ise okstega tuld kustutama.

Kostub tuletõrjeauto sireen, tuleb tuletõrjuja voolikuga ja kustutab tule.

Kui tuli on kustutatud, loeb tuletõrjuja lastele ette

LOODUSES OLEMISE REEGLID

- *Looduses liigu vaikselt ja rahulikult, siis näed, kuuled ja tunned ümbritsevat elu!**
- *Ole tähelepanelik – igal pool on kellegi kodu!**
- *Hoia puid ja lilli – ka üks oks või õis on vaasis ilus!**
- *Pea meeles – prügi koht on prügikastis!**
- *Jäta meelde – lapsed teevad lõket ainult koos täiskasvanuga ja selleks ettenähtud kohas!**

Lõpetuseks tuleb tänulik jänes ja pakub porgandeid vm., mida Karin jagab head nõu andnud lastega.

KURJAD MEHIKESED (koostanud lasteaiaõpetaja Helve Rehepapp)

Tegelased:

1. laps, kes närib küüsi ja sööb pesemata õuna (õp. Mare)
2. laps, kes mängib koeraga ja ei pese käsi (õp. Hille)
3. laps, kes võimleb (õp. Aino)

Arst

Jutustaja

Nukud:

Nugiline, koer ja kärbes – õp. Helve

Batsill – õp. Piia

Ühel pool on suur prügikast ja rämps maas selle ümber. Teisel pool on majake aknaga, voodi ja laud, laual kauss õuntega.

JUTUSTAJA : Ühe suure maja õuel elasid kurjad mehikesed. Nad olid nii pisikesed, et keegi neid palja silmaga ei näinud. Nad olid nii kurjad, et mõtlesid ainult sellest, kuidas saaks inimestele halba teha. Need mehikesed nägid väga koledad välja ja elukohtki polnud neil suurem asi: nad elasid õue kõige kaugemas nurgas prügikastis. Elasid seal koos ja haudusid oma kurje mõtteid. Kord lendas prügikasti juurde kärbes.

BATSILL: Kuule, kärbes, vii mind laste juurde, et ma saaksin kurja teha. Lastele on kõige kergem kurja teha.

KÄRBES: Olgu pealegi, võta mu tagumisest jalast kinni, viin su hea meelega laste juurde.

Lendavad koos maja akna taha. Batsill piilub sisse. Toas on 3 last. Mare vaatab raamatut ja närib küüsi, Hille mängib koeraga. Aga Aino võimleb.

AINO: Võimleme kõik koos. (**Koos lastega „Pea ja õlad, põlved ja varbad...”**)

KÄRBES Batsillile: Hoi sellest Ainost eemale, ta on kärbeste suur vaenlane. Alles eile pidi mu kärbsepiitsaga peaaegu maha lööma. Pealegi on Aino korralik tüdruk – ta võimleb, peseb ja karastab ennast hoolega. See on tervisele kasulik, aga tervele lapsele on väga raske kurja teha.

BATSILL: Vii mind siis Mare juurde, näe, ta valib endale õuna. Ma poetan ennast õuna peale ja sealt hüppan Marele suhu. (**Lendavad õunte juurde.**)

MARE võtab õuna ja hakkab seda hammustama.

AINO hüüab: Pea kinni, õunad on pesemata! Ja käed on ka pesemata!

JUTUSTAJA: Kui nüüd batsill kuulis, et õuna pesta tahetakse, ronis ta kiiresti õuna pealt Mare sõrmele ja puged küüne alla. Oli ju ema teda lapsepõlves õpetanud:

BATSILL rokib: Hoi ennast eemal veest,
Roni varju seebi eest,
Sest kui pestakse batsilli
Lööb ta, vaene, varsti pilli.

Mare läheb kraanikausi juurde ja peseb lohakalt käsi. Aino võtab õunad ja peseb need. Siis istuvad kõik laua äärde ja hakkavad õunu valima.

JUTUSTAJA: Mare pesi oma käsi lohakalt. Kuri mehike surus ennast sügavale küüne alla ja pääses niiviisi terve nahaga. Batsill sai sellest julgust ja istus Mare sõrme otsa. Äkki märkas batsill koera, kes

söögilaua juures ringi jalutas. Koera seljas aga istus batsilli hea sõber nugiline, kellega nad koos prügikastis olid tihti juttu puhunud ja plaane pidanud, kuidas paremini paha saaks teha.

BATSILL: Hei, nugiline! Kas hakkame kurja tegema?

NUGILINE nohiseb: Kurja, kurja!

JUTUSTAJA: Koer läks Hille juurde ja pani oma pea talle sülele. Hille silitas koera ja nugiline kargas Hille näpu peale. Lapsed hakkasid õunu sööma. Nugiline ja batsill kadusid Hille ja Mare kõhtu. Veidi aja pärast algas lastel hirmus kõhuvalu.

Lapsed tegutsevad jutustaja teksti kohaselt.

AINO helistab, kutsub arsti. Tuleb arst.

ARST: Tere, lapsed! Kas siin vajatakse arsti?

AINO: Jah, siin. Marel ja Hillel on kole kõhuvalu.

ARST: No vaatame, mis meil siin siis on. (**Läheb Mare ja Hille juurde, katsub kõhtu, kuulab jne. Märkab koera ja õunu laual.**) Kas need õunad on ikka pestud?

AINO noogutab: Jah, on küll pestud!

ARST: Ja kas ikka pärast koeraga mängimist ja enne söömist pesete korralikult käsi? (**Vaatab uurivalt Hille ja Mare käsi, vangutab pead.**) Oi-oi-oi, sinul, Mare, on paha komme küüsi närida. Ja käed on teil mõlemal lohakalt pestud. Sellepärast teil kõhud valutavadki, et mustade käte küljest on kurjad mehikesed teile kõhtu pugunud. Ja kahvatud ning nõrgukesed paistate te ka. Teie õde Aino on terve ja tugev, sest tema võimleb ja ka peseb ennast korralikult. Võtke temast eeskujuga. Praegu aga kirjutan teile rohtu. (**kirjutab retsepti, annab Ainole**) Head paranemist! (**lahkub**)

JUTUSTAJA: Võttis päris kaua aega, enne kui Mare ja Hille jälle terveks said. Aga nüüd nad teavad, kes nende haiguses süüdi oli. Nüüd pesevad ka nemad korralikult käsi ja võimlevad koos Ainoga. Küünete närimise on Mare hoopis ära unustanud ning Hille ei kipu söögi ajal koera silitama. Pesemata puu- või köögivilju ei söö nad kunagi. (**Jutustaja teksti ajal pesevad lapsed seebiga käsi ja hakkavad võimlemisharjutusi tegema.**) Seda kõike märkas ka kärbes, kes ükskord jälle akna taha oli tulnud. Suuri muutusi näinud, lendas ta kurjade mehikeste juurde prügikasti ja ütles:

KÄRBES: Mare, Hille ja Aino juurde ei maksa teil küll tükki. Seal pole enam midagi peale hakata.

LÕPETUSEKS ÜHISLAUL „TERVISEPOLKA” (M.Wunderlich „Laululust” lk.73)

TIMBU-LIMBU ÕUKOND JA LUMEMÖLDRID

Dramatiseerinud Piia Otti, lapsevanem

III rühma jõulupeo kava

TEGELASED:

TIMBU-LIMBU, nukk – õp. Anu

PIMPELSANG, õpetatud puunukk, kroonikakirjutaja – õp. Eve

TORU-LORU, jonnipunn – Luisa ema

PAMBU, kummist neegripoiss – Kris-Gregori isa

TREBLA, maailmarändur, plekist poiss – Kristoferi isa

KARUPOEG – Siimu isa

SIIL – Marteni ema

3 LUMEMÖLDRIT: KOKU, OKU, TOKU – Eliise ema, Brigitta ema, Joonase isa

NÕID – Kirke ema

LAPSED:

LUMEHELBED

LUMEMEMMED

TÄHEKESED

VAJA ON : joonistatud lumeveskit, suurt kivi, vana tolmuimejat, liumäge, pikka kelku, akent, kroonikaraamatut, seljakotti, tekki, kääre ja kindlasti veel midagi, mis selgub lavastamise käigus

Timbu-Limbu peseb pörandat. Pimpelsang istub suures tugitoolis ja tukub, raamat põlvedel.

Pambu sehkendab jõulupiltidega seina juures.

Lapsed on paigutatud ühele küljele (aknapoolsesse?) istuma.

TIMBU-LIMBU (pöördub laste ja pealtvaatajate poole): Tere kõigile! Mina olen tibatilluke nukk Timbu-Limbu ja ma elan siin kasetohust lossis koos oma sõprade kroonikakirjutaja Pimpelsangaga (osutab magavale nukule) ja neegripoiss Pambuga (osutab teisele). Peale meie elab siin veel jonnipunn Toru-Loru, kes nutab iga päev märjaks 47 taskurätti. Praegu on ta õnneks mingi tegevuse leidnud, aga küll te varsti temast kuulete. Pimpelsang on väga õpetatud puunukk. Ainult et ta kipub alatasa magama jääma, kuna öösiti ta kirjutab kõrgel lossitornis. Ma arvan, et pooled tähtsad sündmused magab ta maha ja siis peab ta kirjutamisel natuke ka luiskama! Pambu on aga kummist neegripoiss. !(läheb ja raputab Pimpelsanga) Pimpelsang, ae Pimpelsang! Ärka ometi üles! Kaua ma siin üksi räägin?

PIMPELSANG (ärkab ja hakkab prille pühkima): Mis ma pean tegema?

TIMBU- LIMBU: Räägi lumeveskist!

PIMPELSANG (köhatab ja hakkab rääkima): Seal üleval, kõrgel mäeharjal, seisab lumeveski. Lumeveskis elavad 3 lumemöldrit: Oku, Koku ja Toku. Igal talvehakul käivitavad nad lumeveski. Aegamööda hakkavad siis alla langema lumehelbed, ikka rohkem ja rohkem. Nad katavad katused ja hoovid ning kuhjuvad hangedeks. Siis saab kelgutada ja suusatada ja lumemehi ehitada...

TALVELAUL

PAMBU (hüppab toolilt maha, pörkub mitu korda üles-alla): Talv on ammu käes, aga lund pole. Nendega on midagi juhtunud.

TIMBU-LIMBU(kohkunult): Kellega? Kellega on midagi juhtunud?

PAMBU: Lumemöldritega. (vaatab veski poole) Sel ajal on lumeveski alati töötanud. Nüüd ta seisab. Tuleks minna vaatama!

PIMPELSANG (sulgeb raamatu ja tõuseb otsustavalt): Tuleb kohe minna! Hakkame pakkima!

TIMBU-LIMBU (hüüab): Toru-Loru, kus sa oled? Tule siia! Lähme üles lumeveskisse!

TORU-LORU (tuleb jalgu lohistades ja kisendades): Ei taa-haa minnaaa!

TIMBU-LIMBU (karmilt): Siis võid üksi koju jääda!

TORU-LORU: Ei taa-haa jäädaaa!

Toru-Loru jääbki seisma ja virisema. Timbu Limbu võtab käekotikese, Pambu toob seljakoti ja Pimpelsang kohvri.

Saaliuksest siseneb tagurpidi Trebla. Kõik jäävad teda imestunult vaatama.

TREBLA (jääb seisma): Head aega! (kummardab) Trebla, maailmarändur! (osutab pakkidele) Kas te pidite kuskilt tulema? Oleksin nii rõõmus, kui segaksin teid...

PIMPELSANG: Me läheme lumemöldrite juurde. Nendega on vist midagi juhtunud.

TREBLA (rõõmsalt): Oleksin väga kurb, kui võiksin teiega kaasa tulla! (Haarab seljakoti ja paneb selle kõhu peale rippuma, hakkab tagurpidi astuma, teised järgnevad õlgu kehitades.)

Siin võiks koos lastega laulda „Sõber, ära väsi rändamise hoos...” ühe korra. Sõbrad kõnnivad, saal läheb hämaraks. Kotid pannakse maha ja uinutakse.

TÄHEKESTE TANTS

Pärast tantsu kostab sahinat ja Pambu lahkub nagu midagi otsides. Saal läheb jälle valgeks. Sõbrad ärkavad, kes ringutab, haigutab jne. Toru-Loru viriseb, et tahab magada. Trebla istub ja löikab teki otsast tükki.

TIMBU-LIMBU (kohkunult): Mida sa teed?

TREBLA: Mu tekk on liiga väike. Magades olid mu jalad teki alt väljas. Pean ta pikemaks löikama.

TIMBU-LIMBU(imestades): Pikemaks löikama?

TREBLA: Jah, löikan tal tüki otsast, siis on ta pikem. (löikab tüki ära) Valmis.

TIMBU-LIMBU (Pimpelsangale): Kuule, see Trebla on täitsa imelik, ta teeb kõike tagurpidi.

PIMPELSANG (manitsevalt): Ei ole ilus teisi taga rääkida. Pealegi, Pambu on kadunud!

TIMBU-LIMBU: Oi-oi, ega temaga ometi midagi juhtunud ei ole?! Hüüame kõik koos!

KÕIK KOOS: Paam-buu! Paam-buu!

Kuuse tagant tuleb unine karupoeg.

KARUPOEG(uniselt porisedes): Mis te siin kisate! On ikka talv! Lund ei tule, und ei tule ja ühed veel kisendavad ka kõrva ääres.

TIMBU-LIMBU: Tere, karupoeg! Kas sa nägid siin ühte poissi?

KARUPOEG: Tere. Vist ei näinud... Aga väga võimalik, et nägin... Ma olen nii unine, ei mäleta täpselt...

TIMBU-LIMBU: Oli ta kummist?

KARUPOEG: Väga võimalik, et kummist... Aga võib-olla, et paberist...Ma täpselt ei mäleta, olen nii unine...

PIMPELSANG: Kas ta oli musta värvi?

KARUPOEG: Oli küll vist musta värvi... Aga väga võimalik, et valget värvi...Ma täpselt ei mäleta, olen nii unine... Lund ei tule ega tule. Kuidas küll tahaksin magada... Aga ei saa, lund ei ole... (viimase lause ajal läheb väsinult kuuse taha tagasi)

LAUL „KARU MAGAB TALVEL METSAS”

Tuleb neegripoiss Pambu koos siiliga.

SÕBRAD KOOS: Pambu! Kuhu sa kadusid?

PAMBU: Vastu hommikut kuulsin sahinat ja turtsumist. Läksin vaatama, et kes seal on. Sahin ja turtsumine läksid aga eest ära. Lõpuks jõudsin turtsujale järele ja näete, kes see oli! (Lükkab siili ette.) Noh, siilionu, räägi nüüd teistele ka, mida sa mulle rääkisid.

PIMPELSANG: Tere, siilike! Miks sa ei maga? Kõik siilid magavad talvel.

SIIL(turtsudes): Miks ma ei maga! Katsu magada, kui lund pole. Nagu magama jääd, hakkab kohe külm ja roni jälle välja. See on nõia temp!

SÕBRAD KOOS: Nõia temp?!

SIIL: Muidugi. Ma ju ise nägin, kuidas ta ühel ööl lendas lumeveski poole, nii et punased hõlmad taga lehvisid. Küllap ta lumemöldritele mingi supi kokku keetis...

TORU-LORU (nutuselt): Oli see päris ehtne nõid?

SIIL: Muidugi, mis sa siis mõtled?

TIMBU-LIMBU: Sõitis ta luuaga?

SIIL (põlastavalt): Luuaga... Kust te küll pärit olete? Juba kakskümmend aastat ei sõida nõiad luuaga, vaid tolmuimejatega. Ikka tolmuimejatega nii et vurin taga! (Siil lahkub.)

TREBLA (haarab jälle seljakoti kõhule): Läki tagasi!

Kõik asutavad edasiminekut.

TORU-LORU: Taa-haan koo-juu! Koo-juu taa-haan! (hakkab teisele poole minema)

TREBLA: Lähme siis kõik koju!

TORU-LORU(pöörab ringi ja tuleb kiirel sammul tagasi): E-eii taa-haa!

*Kõik sammuvad jälle edasi, kõige ees Trebla tagurpidi. Jällegi lauluke „Sõber ära väsi...”
Jõutakse lumeveski ette. Veski ukse ees on suur kivi.*

KÕIK KOOS: Hei, lumemõldrid! Oku, Koku, Toku, kus te olete?!

PIMPELSANG (läheb piilub aknast sisse): Nad magavad sügavalt.(näitab kivile veski ukse ees): See on nõiutud kivi. Kui kivi ukse eest ära veeretada, ärkavad lumemõldrid kohe üles.

PAMBU (proovib kivi lükata): See on väga raske kivi! Sõbrad, proovime kõik koos!

Kõik lükkavad koos kivi, lõpuks see veerebki ukse eest ära. Veskest tulevad välja lumemõldrid, raputavad, ringutavad, haigutavad.

TREBLA: Tere, Oku, Koku ja Toku! Mis teiega juhtus?

OKU: Tere! Ühel suveööl lendas lumeveskisse nõid ja nõidis, et me veski käima paneksime. Otse kesksuvel! Kõik lilled ja loomakesed metsas oleksid siis hukkunud!

KOKU: Meie lumeveskit ei käivitanud ja seepeale nõid vihastas hirmsasti. Ta sulges meid veskisse ja veeretab ukse ette nõiutud kivi.

TOKU: Nii me magasime ja magasime... Ja kui teid, sõbrad, poleks tulnud, magaksime ikka veel. Kes teab, kui kaua...

TIMBU-LIMBU: Aga nüüd on küll viimane aeg lumeveski tööle panna!

OKU, KOKU, TOKU: Jah, kohe!

TEGEVUS LUMEMÖLDRITEGA (ainult lumememmed). LUMEPALLI LAUL

Kostub pöörinat, mis valjeneb. Tuleb nõid tolmuimeja seljas.

NÕID (ringi keksides): Ah nii! Ah nii! Kes julges kivi ukse eest veeretada? Nüüd ma teile alles näitan, mis võin! Teen teile alles triki, mis on trikk! Haah-haah-haah!

Muudan teid kärnkonnadeks... jalgrattapumpadeks... hernekeppideks... vihmauussideks... kahvliteks... tuhakühvliteks... vastlakukliteks...

Kõik tegelased on laste juurde koondunud ja värisevad hirmust. Nõia kisa ajal on ainult Trebla läinud tolmuimeja juurde ja käivitab nüüd selle, tõmmates nõia torusse. Nõid laperdab tõmbetuules, vehib kätega ja kaob. Trebla kukub vastu kivi ja jääb lamama.

Lumemõldrid lükkavad tolmuimeja liumäest suure kolnaga alla. Mingei vastav muusika klaveril + pauk. Lumemõldrid löövad käsi kokku. Tähelepanu koondub lamavale Treblale.

TIMBU-LIMBU (kurvalt): Vaene Trebla!

PIMPELSANG (lohutavalt): Vaata, siin on üks kruvike, järsku ma oskan selle õigesse kohta tagasi panna. (läheb sehkendab midagi Trebla juures) Ainult mispidi...? Hm! Proovin niipidi.

Trebla tõuseb aegamisí püsti.

TIMBU-LIMBU: Trebla! Kuidas sa ennast tunned?

TREBLA: Täna küsimast, väga hästi. Aga miks sa mind Treblaks kutsud? Minu nimi on Albert.
(Astub paar sammu õigetpidi)

TORU-LORU: Albert ongi ju tagurpidi Trebla! Taa-haan Tre-eb-la-at!

OKU: Oi-oi, sõbrad, kas teate, et täna on juba jõuluõhtu ja kõikide heade laste juurde tuleb jõuluvana!

KOKU: Aga teie olete nii kaugele tulnud, kuidas teid nüüd kiiresti koju tagasi saata?

TOKU (lükkab pika kelgu sõprade ette): Võtke see mäekelk! Siia mahute kõik korraga peale ja saate ühe pika liuga koju. Nüüd ju lund jätkub!

LUMEHELBEKESTE TANTS

Sõbrad istuvad kõik kelgule ritta, lehvitavad lumemöldritele ja kõigile.

ÜHINE JÕULULAUL

TULEB JÕULUVANA .